

DIALOG – DIREKT # 23

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Med Antero i Indien har jag tagit på mig att samla ihop nästa dialog.

DIALOG?!

I förra numret bad Antero om kommentarer till förslaget att DD har spelat ut sin roll. Jag har inte fått någon annan synpunkt, men min egen övertygelse är att vi alltid behöver Dialog i dess mening att vara ett samtal. Vi kan inte alltid träffas och det finns mycket att samtala om. Jag känner själv hur jag med åren ser annorlunda på en hel del i livet. Saker som jag för 20 år sedan såg som väsentliga undrar jag ibland om de är så viktiga. I andra fall tvärtom. Så låt dem som vill samtala ha kvar DD. Den som inte vill kan säga till.

EN KALLELSE

I min dagliga gärning springer jag på alla sorters människor. Härondagen kom jag på en polisstation oväntat i samspråk med en vice-rector från en stor Stockholmskola. Han sade: "För mig är detta en kallelse. Vi har visserligen betalt för ett visst antal timmar, men vi måste vara villiga att arbeta mycket mer än det." Det gav mig hopp!

HEL/DEL/FLER eller MER TID?!

En av de saker som jag skulle önska få höra andras tankar om är detta som vi kallar heltidsarbete med Moralisk upprustning. Vi är alla överens om att just uttrycket heltidsarbetare är mycket begränsat, men det är uttrycket som vi har idag. Hur ser dem av er som inte har arbetat "heltid" på den

uppgiften? Är det något som behövs? Vad skall han/hon egentligen syssla med? Om du arbetade heltid, vad tror du skulle vara svårast? Vilka kvalitéer behövs?

Till dem av er som har arbetat heltid skulle jag vilja fråga hur ni ser på det hela idag. Skulle ni kunna tänka er att arbeta heltid igen? På vilken basis då?

VAD ÄR VÄSENTLIGT?

Vi lever i en tid då alla pratar om att prioritera. Vi alla är nog klara på att det är rätt. Men jag skulle vara glad att få synpunkter på följande: Hur bestämmer du som läser detta vad som är väsentligt och inte i livet? Vad ställer du upp på? Vad lägger du åt sidan?

EN VÄN

Det går inte för mig att skriva detta utan att säga att med Regula Borels bortgång så har en av Sylvies och mina mest uppskattade vänner ryckts bort. Det känns oerhört tomt. Jag var glad att många vänner uppmuntrade mig att åka till begravningen, men det var svårt och tungt att vara där. Det enda egentliga glädjeämnet var att träffa barnen Borels nya familj. Två adoptivbarn och ett eget, samt nu Jean-Denis och Sylviane därtill. Generösa, genuina människor. En Guds gåva!

Jag tar mig friheten att skriva ned de rader som jag sade till familjen vid mottagningen.

"Jag för med mig hälsningar och kärlek från många vänner i Sverige och Norden. Vi bor kanske långt bort, men många är de nordbor som funnit en plats i Regulas hjärta.

Speciella hälsningar till Jean-Denis och Sylviane från Signe och Leif. Det sista de sade

innan jag för var: Kom och besök oss i Sverige. Den inbjudan sträcker sig till hela er nya familj.

Sylvie, Ruth och så många andra är med er i tanke och bön denna stund.

Min syster Regula finns inte mer i denna världen. Mitt hjärta är tomt. Det är med stor svårighet som jag accepterar faktum. Många frågor, utan svar.-

Sakta, sakta börjar mitt hjärtas rum fyllas av alla fina minnen efter Serge och Regula. Allt som vi levde igenom tillsammans. Glädjen och smärtan som vi delade. Deras generositet och uppmärksamhet i minsta detalj.

Mitt hjärtas rum fylls till största delen med tacksamhet.

Varken Regula eller Serge var de stora orden eller gesternas människor.

En vän från Finland sade häromdagen: 'Jag vill leva enkelt. Jag vill vara en av Guds katedralbyggare'. För mig beskriver det Serge och Regula. De var varken arkitekterna eller förmännen, men de var enkla arbetare redo att ge sitt hjärta och sin hand helt och hållet för att bygga Guds katedral. Denna osynliga katedral som byggs av omvända människor givna till honom.

När Sylvie berättade för mig att Regula hade dött vände jag mig bort med hjärtat i bitar. Jag såg ut över vattnet. Just då svepte två svanar förbi. Vita, vackra och på starka vingar flög de tillsammans mot solen. Tack Regula. Tack Serge. Vi ses."

VAR OCH EN ÖNSKAS
ETT VÄLSIGNAT 1993
av

Gunnar Löderlund